

2. Zarzut drugi dotyczy naruszenia art. 2.4.13 PRAG 2013, jego błędnej interpretacji i zastosowania oraz nadużycia władzy przy wykonywaniu dyskrejonalnego uprawnienia przyznanego Komisji Europejskiej i jej przedstawicielom oraz oddelegowanym służbom przy wykonywaniu funkcji instytucji zamawiającej (Contracting Authority);
3. Zarzut trzeci dotyczy naruszenia zasad jawności przewidzianych w art. 15 TFUE i w art. 298 TFUE, a także w art. 102 ust. 1 (zasad dotyczących zamówień publicznych) i w art. 112 ust. 1 (zasad równego traktowania i jawności) rozporządzenia (UE, Euratom) nr 966/2012, ich błędnej interpretacji i zastosowania oraz nadużycia władzy przy wykonywaniu dyskrejonalnego uprawnienia przyznanego Komisji Europejskiej i jej przedstawicielom oraz oddelegowanym służbom przy wykonywaniu funkcji instytucji zamawiającej (Contracting Authority);
4. Zarzut czwarty dotyczy naruszenia kluczowych zasad przewidzianych w dyrektywie 2004/18/WE i innych szczegółowych odniesień zawartych w tej dyrektywie, dotyczących zarządzania zamówieniami publicznymi na usługi i ich udzielania, ich błędnej interpretacji i zastosowania oraz nadużycia władzy przy wykonywaniu dyskrejonalnego uprawnienia przyznanego Komisji Europejskiej i jej przedstawicielom oraz oddelegowanym służbom przy wykonywaniu funkcji instytucji zamawiającej (Contracting Authority).

Skarga wniesiona w dniu 19 lutego 2014 r. – Włochy przeciwko Komisji

(Sprawa T-122/14)

(2014/C 102/63)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoch (przedstawiciele: S. Fiorentino, avvocato dello Stato, i G. Palmieri, pełnomocnik)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga jest skierowana przeciwko decyzji Komisji Europejskiej nr C(2013) 8681 wersja ostateczna z dnia 9 grudnia 2013 r., w której, w wykonaniu wyroku wydanego przez Trybunał w dniu 17 listopada 2011 r. w sprawie C-496/09, Komisja nakazała Republice Włoskiej zapłatę sumy 6 252 000 EUR tytułem okresowej karty pieniężnej.

Zaskarżona decyzja odnosi się do drugiego półrocza opóźnienia, czyli okresu od dnia 17 maja do dnia 17 listopada 2012 r.

Na poparcie skargi rząd włoski podnosi następujące zarzuty:

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 260 ust. 1 i ust. 3 akapit drugi TFUE, jak również naruszenia wyroku podlegającego wykonaniu w odniesieniu do wierzytelności przysługujących wobec przedsiębiorstw, którym umożliwiono zawarcie układu w ramach postępowania upadłościowego („concordato preventivo”) lub które poddano zarządowi przymusowemu („amministrazione concordata”).

W powyższym względzie podnosi się, że w decyzji nie odliczono od pomocy podlegającej zwrotowi w momencie upływu półrocznego okresu odniesienia wierzytelności przysługujących wobec niewypłacalnych lub objętych postępowaniem upadłościowym przedsiębiorstw będących dłużnikami, które to wierzytelności zostały zgłoszone w ramach odpowiednich postępowań, mimo że zdaniem rządu włoskiego chodzi tu o wierzytelności, w celu odzyskania których państwo członkowskie dołożyło wszelkiej koniecznej staranności, w związku z czym powinny one zostać wyłączone z kwoty pomocy, która podlega zwrotowi zgodnie z wyrokiem podlegającym wykonaniu.

2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 83, s. 1) oraz nieprawidłowego zastosowania art. 11 rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 traktatu WE (Dz.U. L 140, s. 1).

W powyższym względzie podnosi się, że w decyzji nałożono na władze włoskie obowiązek zastosowania do kwot należnych od przedsiębiorstw tytułem zwrotu pomocy państwa odsetek o złożonej stopie procentowej, jak przewidziano w art. 11 rozporządzenia nr 794/2004. Rząd włoski kwestionuje to, twierdząc, że – także w świetle orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (a w szczególności wyroku z dnia 11 grudnia 2008 r. w sprawie C-295/07 Komisja przeciwko Département du Loiret i Scott SA) – tego systemu obliczania odsetek nie można stosować do decyzji w sprawie odzyskania pomocy, które zostały wydane przed wejściem w życie rozporządzenia nr 794/2004 ani tym bardziej do decyzji, które zostały wydane przed opublikowaniem komunikatu Komisji dotyczącego stóp procentowych mających zastosowanie w przypadku odzyskania bezprawnie przyznanej pomocy państwa (Dz.U. C 110 z dnia 8 maja 2003 r., s. 21).
